

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כִּי אֶת הַבֶּכֶר בֶּן הַשְּׁנוּאָה
וַיִּבְרָר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם בָּכֹל
אֲשֶׁר יִמְצָא לוֹ כִּי הוּא
רִאשִׁית אֲנֹכִי לוֹ מִשְׁפֹּט
הַבְּכֹרָה; דְּבָרִים כֵּאֵלֶּה

מוסף רש"י

וַיְהִי וְהָיָה זֶה מִצְוָתוֹ בְּקֶטֶד
שֶׁמֶלֶךְ אֶת הַמֶּלֶךְ מִמִּי יֵדַע
וְהָיָה (ב' כ"ב) וְלֹא יֵדַע
לִיכְתּוֹ. וְהַמֶּלֶךְ לֹא יֵדַע עֲלֵיהָ
וְהָיָה לְאֶסְכּוּרִי לֹא קָדְשׁ הִוא
וְלִבְהִיּוֹת מִזֶּה מִשְׁלֵכּוֹ מִלִּפְנֵי הַי'
וְהָיָה עֲלֵיהָ לִי עֵטל כְּרוֹת, אֲלֵכ
הָיָה לִלֵּךְ דֶּלֶת קִיבֵל מִלֵּךְ אֲלֵכ
מִמֶּלֶךְ מִמֶּלֶךְ דִּכְרִי לִי (ש"ס).
וְיִכְרִי. אֵל הַכְּרוֹן בִּן הַשְּׁמֵרָה
וְיִכְרִי. יִכְרִיתוּ אֲחֵרֵיהֶם. אֲשֶׁם
כִּי ב' ד' מִכְרִים אֲחֵרֵי, וְאֵמֵן
וְעֵלְיוֹ אֲבִי לִמֵּד וְזֶה בִּן כְּרוֹ
לִיכְתּוֹ בִּן שֵׁם (יְבוֹמֹת ח"א) וְזֶה
הָיָה לְאֶסְכּוּרִי אֲחֵרֵי, וְאֵמֵן אֲשֶׁם
לִכְתּוֹ. וְאֲשֶׁם שְׁמִיחִין אֲחֵרֵי
וְהָיָה (דְּש"ס ב' כ"ב) וְזֶה
כִּי גִירָשָׁה. וְכֵן שֶׁלֵּךְ הָיָה
(יְבוֹמֹת ח"א) אֲחֵרֵי שְׁמִיחִין
הַסְּמוּכִים וְיִלְדֵה לִי זֶה, אִלּוּ
שֶׁשֶׁלֶךְ אֲשֶׁם גִּירָשָׁה. וְכֵן
אִלּוּ הַסְּמוּכִים יִכְרִי, מִן לִי כְּרוֹ
מִן לִי לִכְרֵךְ אֲחֵרֵי (דְּש"ס)
ב' ב' ח"א. כִּי חֲלוּשָׁה. חֲלָל
מִדְּבָרֵךְ. גִּירָה חֲלוּשָׁה חֲלָל
גִּירָשָׁה. וְאֲשֶׁם יִדְבָקָן לִי
בְּעֻמֹת (ד' כ"ב). מִדְּבָרֵי וְאֲשֶׁם
גִּירָשָׁה. לִי אֲחֵרֵי הֵם דִּקְרָא
אֲסֻמְכֵהֶם עֲנֵלֵהֶם (דְּש"ס ב' כ"ב)
וְהִכְבִּים אֲחֵרֵי אֲחֵרֵי
נֶאֱמָר. אֲסֻסְלוֹ קִימִי אֲלֵכ
עֲנֵלֵיךְ כְּרוֹל לִי פִלְגִי (דְּש"ס)
לִי כְּרוֹל לִי כְּרוֹל לִי חֲלָל
וְכֵן שְׁמִיחִין אֲחֵרֵי אֲשֶׁם
הַכְּרוֹן בִּן שֵׁם (ש"ס).
מִדְּבָרֵי הַסְּמוּכִים הַסְּמוּכִים

מוסף תוספות

א. כיון שהדבר תלוי בטעם
והסבבדאר אין חילוק בין קרן זה
לשאר דינן התלוין בטעם
והסבבדאר לאוהר ענין יש
לדלדמותו. מוס' הלא"ש. ועי'
מנרס"ב. קדמאר קרן זה
שיטת שליח יעשה דקרי ליה
שורדאר. מוס' עינין: ד' ו' ו' ו' ו'
אלמור. ו' ולשון מוס' נדב"ק ד'
קסן: כיון שנאמר בכל ענין
האקטיוס הכתוב ואפי' על אחד
מבני הקטנים. דאמאר דא
הכבור יכיר בן השנואה יכיר.
נרני מרן. ה. דאפילו
לעזרי' לשון הקדמאר דקני'
הוא טיבו לשון עובר דא משמע

וּנְחִיזִי וְהוּי מִמָּאן נִקְטָה. קֹא ס"ד שֶׁל קֶבֶל מְעוֹת אֵלֶּל מִנְחָדֶה מֵהֶס הָא וְדֹא מִדְכִיר דְּכִיר וְהוּי דְּמִאָן קֶבֶל: וְלֹא יֵדִיעַ. אִין יִדְעֵה לֹא: כּוּמָן שְׁבַעֲלִי דִינִין עוֹמְדִין לִפְנֵי. רִמְיָא עֲלֵיהּ לִמְדַכֵּר שַׁעֲדִין לֹא יֵלָא מִשֵּׁס. מִשְׁגִּמְרוֹת אִין דִּינִס וְאוֹמֵר אִין פְּלוּי וְכֹל אִישׁ פְּלוּי אִישׁ חֲזִיב שְׁאִין שְׁבַעֲלִי דִינִין עוֹמְדִין לִפְנֵי מֹא לֹא רִמְיָא עֲלֵיהּ לִמְדַכֵּר: וְנִחְזִי וְכוּסָא מֵאָן נִקְטָה. צִיד אִזְוֵה מֵהֶס פֶּסַק דִּין שֶׁל זְכוּת: וְנִיְהִידֵר וְנִיְדִינִינֵהוּ. לְמַה לֵּי כוּלֵּי הָאֵל לְמִיְהִידֵר אִינוּ נִלְמָן נִלְמָן לֵנו וְלִמְעוֹמֹתֵינוּ נִדְדֵר הוּא עֲלֵמָא מֹא אֲחֵר יִדְוֹסֵנּוּ לְפִי מְעוֹתֵנּוּ: כְּשׂוּדָא דִּינִי. דְּדִין שְׁאִינוּ תְּלוּי כְּטַעַס אֵלֶּל הֶכֶל וְכִפּוּי שֶׁל דִּיין כִּי הֵיטֵב דְּכִמְזוֹת (דף פה:) דְּלֹאֵר נִכְסִי לְטוֹבִיָּה וְאִתָּא שְׂנֵי טוֹבִיָּה שְׁנֵיִס קְרוֹבִיס שְׁנֵיִס שְׁכִינֵס וְאִמְרִינִין שׂוּדָא דִּינִינֵי לֵמִי שִׁתְּנֵד כֶּבֶד דִּרְשִׁין לִימֵר דְּרֵאֵל לִי זֶה הִיָּה רִגִּיל אֲלָלוּ יוֹתֵר וְלֹא נָתַן וְכִיּוֹן שִׁפְסַק כֵּן אִם כֹּה לְחֹזֵר אִינוּ חֹזֵר וְלִפְיָךְ אִין רוֹצִין לְחֹזֵר מִדִּין

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושיין

שורא דדייני. פי' בקונטרס דצין שאין מלוי בטעם אלא הכל לפי ראות עיני דדיינין כי הויה דכמוכות (דף פה:) דהויה דאמר נכסי לטוביה ואמו תרי טוביה שניהם קרובים שניהם שכנים ואמר שורא דדייני פירוש למי שממנדב לב דיינו לומר שזה היה

וַיִּנְחִיזוּ זֹוּי מִמָּאָן נִקֵּט לֹא צָרִיכָא דַּנְקֵט
מִתְרוּיֵיהּ וְאָמַר חַד מִדְּעֵתָאֵי וְחַד בַּעַל כּוֹרְחֵי
וְלֹא יָדִיעַ הִי מִדְּעֵתוֹ וְהִי לֹא מִדְּעֵתוֹ ^אנִאֲמָן
דִּיין לֹמַר לֹזֶה זִכְתִּי וְלֹזֶה חֵיבִיתִי בְּמֵה
דְּבָרִים אֲמֹרִים שְׁבַעֲלִי דִינִים עֹומְדִים לִפְנֵי
אֲבָל אֵין בַּעֲלִי דִינִים עֹומְדִים לִפְנֵי אֵינוֹ נִאֲמָן
וְנִיחִיז וְזֹכֹתָא מֵאָן נִקֵּט לֹא צָרִיכָא דַּקְרִיעַ
זִכְוֵיתִיהּ וְנִיחֵדֵר וְנִיִּדְיִנְיָנֵהּ ^בבְּשׁוּדָא דִּיִּנִי
אָמַר רַב נַחֲמָן יִשְׁלֶשֶׁה נֶאֱמָנִין עַל הַבְּכוֹר
אִלּוּ הֵן חִיָּה אֲבִיו וְאָמֹו חִיָּה לֹאֲלֹתֵר אֲמֹו כָּל
שְׁבַעָה אֲבִיו לְעֹלָם ^גכִּדְתֵּנִיָּא יִכְיֹור יִכְרֵנוּ
לְאַחֲרִים מִכָּאָן א"ר יְהוּדָה נֶאֱמָן אֲדָם לֹמַר
זֶה בְּנִי בְכוֹר יִכְשֶׁם שְׁנֶאֱמָן לֹמַר זֶה בְּנִי
בְכוֹר כֵּךְ נֶאֱמָן לֹמַר זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה וְזֶה בֶּן
חֲלוּצָה וְחֲכָמִים אֹמְרִים אֵינוֹ נֶאֱמָן; אָבָא
שְׁאוּל הִיָּה קוֹרָא לְשִׁתּוּקֵי בְּדוּקֵי; מֵאִי בְּדוּקֵי
אֵילִימָא יִשְׁבּוּדְקֵין אֵת אֲמֹו וְאֹמַרְתָּ לְכִשֵּׁר
נִבְעֵלְתִי נֶאֱמַנְתָּ כְּמָאָן כִּרְבִּן גְּמִלְיָל תִּנְיָנָא
חֲדָא וְיֹמֵנָא ^דדִּתְנִין הִיתָה מַעֲוִבֶרְתָּ וְאִמְרוּ
לָהּ מָה טִיבֹו שֶׁל עֹוֹבֵר זֶה אֲמַרְהָ לֶהֱם מֵאִישׁ
פְּלוּנִי וְכֵהָן הוּא רְבִּן גְּמִלְיָל וּר' אֲלִיעֶזֶר
אֹמְרִים נֶאֱמַנְתָּ וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ אֹמַר לֹא מִפִּיָּה
אֵנוֹ חֵיין וְאָמַר רַב יְהוּדָה ^האֲמַר שְׁמוּאֵל
יִהְיֶה כִּרְבִּן גְּמִלְיָל יִחְדָּא לְהַכְשִׁיר בַּהּ וְחֲדָא
לְהַכְשִׁיר בְּבִתָּה הֵנִיחָא לְמָאָן דְּאָמַר ^ולְבָרֵי
הַמְכָּשִׁיר בַּהּ פּוֹסֵל בְּבִתָּה אֵלָא לְמ"ד לְבָרֵי
הַמְכָּשִׁיר בַּהּ מַכְשִׁיר בְּבִתָּה אָבָא שְׁאוּל
מֵאִי אַתָּא לְאַשְׁמוּעִינִין דְּאָבָא שְׁאוּל עֵדִיפָא
מִדְּרַבִּן גְּמִלְיָל דְּאִי מֵהֵתָם ה"א הֵתָם
דְּרֹוב כְּשֵׁרִין אֲצֵלָה אֲבָל הֵיכָא דְּרֹוב פְּסוּלִין
אֲצֵלָה אֵימָא לֹא צָרִיכָא אָמַר רַב יִהְיֶה כֵּהָנָה
כְּאָבָא שְׁאוּל: **מֵתִנִּי** ^זכָּל הָאֲסוּרִין לָבָא
בְּקַהֲל מוֹתֵרִים לָבָא זֶה בֹּזֵה רַבִּי יְהוּדָה
אוֹסֵר ^חרַבִּי ^טאֲלִיעֶזֶר אוֹמַר יוֹדָאן בּוֹדָאן מוֹתֵר
וּדָאן בְּסַפִּיקִין וְסַפִּיקִין בּוֹדָאן וְסַפִּיקִין בְּסַפִּיקִין
אֲסוּר וְאֵלּוּ הֵן הַסַּפִּיקוֹת שְׁתּוּקֵי אֲסוּפִי
וְכֹתִי: **גַּמְ'** מֵאִי כָּל הָאֲסוּרִין לָבָא בְּקַהֲל
אֵילִימָא מְמוּזֵרִי וְנִתְנִי שְׁתּוּקֵי וְאֲסוּפִי הָא תִּנָּא
לִיָּה רִישָׁא ^ימְמוּזֵרִי וְנִתְנִי שְׁתּוּקֵי וְאֲסוּפִי
מוֹתֵרִים לָבָא זֶה בֹּזֵה וְתוֹ ר' יְהוּדָה אוֹסֵר
אֲהִיָּא אֵילִימָא אוֹדָאן בְּסַפִּיקִין הָא מִדְּקִתְנִי
סִיפָא ר"א אוֹמַר וּדָאן בּוֹדָאן מוֹתֵר וּדָאן
בְּסַפִּיקִין וְסַפִּיקִין בְּסַפִּיקִין אֲסוּר מַכְלֵל דְּר' יְהוּדָה
לֹא סְבִירָא לִיָּה וְכִי תִימָא ר"י אוֹסֵר
אֲגַר בְּמִזְזוֹרֵת מִיָּדִי גַר בְּמִזְזוֹרֵת קִתְּנִי כָּל
הָאֲסוּרִין לָבָא בְּקַהֲל קִתְּנִי אָמַר רַב יְהוּדָה
חֲכִי

מוקד וסוכות

א. כיון שהדבר תלוי בטעם ובסבבא אין חילוק בין דין זה למשאר דינין ההלכיים בטעם ובסבבא לאיהו ענין יין ודמיונות. מוקד ה"ה"ש וע"י טעם מ"ה"ש. ב. דקאמר מה שירצה שליח יעשה וקרי ליה שו"ת. ח. גיטות ד. ד"ה הלכה למלכו. ג. ולשון מוס' ב"ב דף קס: כיון שנאמר בכל ענין האמור הכתוב ואפי' על אחד מבניו הקטנים. ד. דאמר את

בשמוקית אסופי באסופית אסופי בשמוקית: אסור. שמה זה כשר וזה פסול: וכו'. גמ' ט' מפרש מאי ספיקאיהו. וכו' וכו' אומר שהש"ס סתריזי צערי שומרון כדכתיב (מלכים ב' ח') ויצא מלך אשור ט' (אנשים מקפרייזים) ומותה וגו' ועל שם שהציאם מכותה נקראו כותים ומגייירו מאימת האריות כדכתיב (שם) וישלח ט' (צם את) האריות וגו' וכולה עניינה במלכים: ג' וי' סימא ר' יהודה אומר אגר בממורה. דשמעין ליה דלמרא הכי לעיל (דף עב:) רבי יהודה אומר גר לא יאכל ממורתו ובמדי אחריתא לא שמעינן דפליגי לענין יוחסין: מדי גר בממורה קטני. לעיל דלמי רבי יהודה לאפלוגי עליה: כל האמורין לצא בקהל. וגר לאוי האסורין: הוא:

ה"פ

זה מכשיר צנתה שמעינן שפיר ממשנה דהתם מדקתני ראוה מדבר

דאי צנסרז תלמי מילתא דכפי
 בקונטרס אמאי לא אמרין דנהדר
 ודעיניה דמסתמא לא יהפוך סברו
 ראשונה^א ועוד פ"ק דגיטין (דף ד:)
 אמרין הילך מנה לפלוני כו' תני
 חדא הלך ומלאו שמת יחזור יורשי
 המשלה ותנא אידך יורשי מי
 שנשתלמו לו ומסיק כגון אמרו שולא
 עדיף והתם אי אפשר לפרש פי'
 הקונטרס^ב לכן פרי"ט שולא דדייני דכל
 מה שיראה הדיין לעשות יעשה דהפקר
 צ"ד הפקר ושולא לשון השלכה
 כמו ו' רמא צים דמתרגמינן שדי צימא
 (שמות טו) ורביא לפר"ט מההיא דפי'
 מי שהיה נשוי (מכות דף ד:)^ג הדי שני
 שטרות שיהיו ציזם אחד אמו תרגייהו
 קמיה דרב ששת ואבגי רב ששת לחד
 מנייהו דהר אמו לקמיה דרב נחמן
 ואבגייה לאידך אחא קמיה דרב ששת
 אמר ליה מ"ט עבד מר הכי אמר ליה
 משום דקדים פי' שאחד מן השטרות
 נכתב בצקר והאחד צערב ואמר
 ליה אמו ורשאים יתצנין דכתבי
 שעי ואמר ליה ואתא מאי דעתך דאמר
 ליה שולא דדייני אמר ליה אנא נמי
 שולא דדייני אמר ליה אנא דיינא
 ומר לאו דיינא והשתא לפר"ט ניחא
 הא דקאמר אנא דיינא ומר לאו דיינא
 דלריך דיין קבוע לומר דהפקר צ"ד
 הפקר ורב נחמן היה דיין קבוע
 אנל לפי' הקונטרס דפי' דצנסרז
 תלמי מילתא מה לנו דיין קבוע
 פשיטא דספרת רב נחמן לא הוה
 עדיפא מספרת רב שמש;

כַּשֵּׁם שֶׁאֵדָם נֶאֱמָן לִזְמַן זֶה

בכור כך נאמן לוֹמֵר וזה
בני בן גרושה וחלוצה. וא"ת
מנ"ל לר' יהודה הא דנאמן לומר
זה בני בן גרושה וחלוצה בשלמא
זה בני בכור דין הוא שיהא נאמן
עליו משום דהוי טוב לולד שע"י
כן יכול פ' שנים אצל לפסולו אמאי
נאמן וי"ל דהא דנאמן לומר זה בני
בכור מיידי בתינוק דין הבנים דאומר
על קטן שצנניו שזה בכור ואפ"ה
נאמן ואע"ג שע"י שהוא מעיד על
זה שהוא בכור מחזיק את הגדולים
לממזרים ורבינו אליהו מפרש דהיינו
טעמא דנאמן משום דכתיב כי את
הבכור בן השנואה יכיר ואמרין לעיל
(דף קנ"ג) שנואה צנישויה כלומר
שהיא צללה וקאי יכיר אמרויהו יכיר
שהוא בכור ויכיר שהוא בן גרושה
וחלוצה דשנואה צנישויה וכן מלאמי

פ) צירושלמי¹ [והא דקאמר כשם כו' משום דפשטיה דקרא משמע דקאי
טפי אהכרת צבור. ת"י]

א מהתם ה"א ה"מ היבא דרוב כשרים אצלָה. כגון פנויה ורוב העיר משליץ לכהונה וא"ת אחאי לא פריך למאן דאמר (כתובות דף יג.) דמאן דמכשיר מכשיר אפי' ברוב פסולין אלא מהי אחא אבא שאול לאשמועינן הוה ליה למיתני מילתא דאבא שאול גבי האי מילתא דרבן גמליאל דכתובות (סג.) דכפרין בסמוך למ"ד לזברי המכשיר בה מכשיר צתה וי"ל ו' דמתני' דהתם ב' אשמועינן רבן גמליאל מידי אפי' ברוב פסולין כ' אשמועינן דמיתיה התם וז' עדות שהאשור כשירה לה כו' וכן אינטיץ לאשמועינן הכא מילתא דאבא שאול לזברי המכשיר היתה מעוצרת^י חד להכשיר בה וחד להכשיר צתה דאיתא התם:

היכל
 ובוואו שני טוהיבן, שנייה קרובים שנייה שכינים ושהייה חכמים שווא דרייני. ואפשר שפאל
 הדין לאחור אַם בא לחורו איני חורר, לפיכך אין רוצין לחורו ולדון (שנא יטו לב לב לצד ה'
 סקס דין שלו שאינו נאמן אלץ שיראו הפסק דין, אבל אַם הדבר תלי באומד דעתו שן דין
 ערלין) תורת דין ואינו נאמן, אלא אן יחזור ויכבולוהו עליהם לדון אן יעשו דין אחר. נאמנ
 ׀, וְאִם בַּנְּשֵׁא לֹא תֵצֵא. **פסולים**. שרוב היערי פסולים. אַם נמי אירא אורוס ואומרו לֹא

עין משפט
נר מצוה

ל' א ב טו"ע חו"מ ס' כג:
ל' ג מ"י פ"ב מהל' נחלות
הל"ד סמג עשין 5 טו"ע
חו"מ ס' רעז סעי' יב:
ל' ד מ"י פט"ו מהל' אסורי
ביאה הלכה טז סמג לאוין
הרא:

לפני ה' מיי שם ה'לוי וסמג
שם טוש"ע אה"ע סי' ד
סעי' כו:
ב' ו' ז' ה' מיי שם ה'לוי"א
ופי"ה ה'לוי"ד סמג שם
טוש"ע אה"ע סי' ו' סעי' ז:
ב' ט' מיי שם פט"ו ה'ל' כ"א
סמג לארץ ק"ז טוש"ע
אה"ע סי' ד סעי' כד:
ב' ו' מיי שם ה'ל' כג טור
ש"ע שם סעי' כו וסעי'
ל"א וסעי' ל"ז:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שבדקין וכו'
ליתני הא דאבא שאול. ע'
חולין דף פז ע"ב מד"ה תנינא:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה חלה וכו' דר"ג
לא האמינה:

תוס' ר"י תזקז

ותחזו וזהו קסיד שלא קבל
מעות ולא מאחד, היכלך
הוא זכור וזהו ממל
המעות, היכלך נשאל ממ
כל דם דמיון וזהו זכור
ל זה וזהו נאמר לומר
לזה כשרתו ולא ידע. כב
הוא כשרתו מצעו"ה [חב
וא ידעין גרסין], ולא ידע
אל גרסין, אצ"פ
ואמר לו מברית וקבלתי
המעות מדתי וזהו נאמן
דאמן מדתי שניתו זכור
כל מהשולל מלפניו. ופרש
היה לו צרכא, געלט אם
אל קבל מעות ולא מאחד
אצ"פ שלא נשאל בידו נאמן
כשנים, והוא האמרתי
כאמן אפילו באחד כשאין
המקד יוצא מתחת ידו, ומייר
שלוק קבלת שטרות ואמר
לזה מברית וקבלתי המעות
ברצוני הוא דאני נאמן אפילו
באחד, וזהו חזר וידע
כשנים מלק קבלתו, וקא תלו
ידוע היכלך הו"ל דין שנים
אחרון בשלוקו וזה תמה גדול
במקד. ומה שחזר וידע
נשאל אל מאחד אצ"פ ידע
כשנים, כשנים אפילו
ומעיד לו מברית ואמר לו
אין נאמן דם אחי. ויעקב
הפרשו שסקחו בידו ונאמן
כשנים שהרי בידו ליתנו למי
הצדקה, וזהו חזר וידע
מחבירו וזהו הרהור, וזהו
נאמן כשנים אם לא יבא
האחר עדים. פ' אינו נאמן
כשנים (אולי דם אחי.
ומותבי ונחזו וזהו, כלומר, ידע
מלק המעות וזהו עדותו
עדות כזה חזר וידע זכור
הוא ממל המעות. אל
אצ"פ. לררר. אצ"פ שוא

המקום בידו נאמן כעד אחר,
ותבא מידו נאמן כעד אחר
שאלו שלקח המעות, דמרידי
שלקח משניהם, ולא ידע
ספקו, כלומר הוא אינו רוצה
ואינו נאמן דקדמא מטעם
הוא שכן שדוה לא הלכין
האין שן חסם אחוזין משהו
נאמן דין. ומסתברא דביחדי
שקבלוהו עליהם לזון חסם
הוא דין מרידי. משבטלי חסם
נשימה לפנו. דין הוא
הוא נאמן. וכזאת. דין איש
מתן הוא שכן שן של
רובי. דקדמא שנתקדש. שן
ידידי. קדמא חסם אחוזין
[מה] דן רבא נכסי לטוביה
ל'אחר בידו, ויכין חסם
הוא שן. שן מרידי. ויכין חסם
המקום שכן שן רוצה דין
וידוע רסא לאב בקהא, אבל
שן נכסלו ואם לא (ד) רבא